

ประวัติ

สมเด็จพระหลวงปู่ทวด เขี้ยวบน้ำทะเลจืด

โดย จามเทวี

สมเด็จพระหลวงปู่ทวด เขี้ยวบน้ำทะเลจืด

ปฐมวัย

ในยุคนี้และสมัยนี้ ดูเหมือนเกือบจะไม่มีชาวไทยคนใดเลย ที่
จะไม่ได้ยินหรือ

ได้ฟังกิตติศัพท์เล่าลือเกี่ยวกับ ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อทวด
เขี้ยวบน้ำทะเลจืด

แห่งวัดช้างให้ จังหวัดปัตตานี ความศักดิ์สิทธิ์อันนี้ บ้างก็เป็นเรื่อง
ของการคลาดแคล้ว

จากอุบัติเหตุสยอง จากไฟไหม้ หรือจากภัยพิบัตินานาประการ
และหลวงพ่อทวด

มิใช่จะคุ้มครองเฉพาะในด้านอุบัติเหตุเท่านั้น แม้แต่ในทางโชค
ลาภก็ให้ผลอย่างดีที่สุด

ดังที่ได้ประจักษ์แก่ผู้เสื่อมใสมาแล้ว

เกือบ ๔๐๐ ปีผ่านมาแล้ว ตรงกับวันศุกร์ เดือน ๔ ปีมะโรง
พ.ศ.๒๑๒๕ ณ

บ้านสวนจันทร์ ตำบลชมพู เมืองจะทิ้งพระ (อำเภอจะทิ้งพระ
จังหวัดสงขลาขณะนี้)

ทารกเพศชายคนหนึ่งได้ลืมตาชมโลก โดยถือกำเนิดจากนายหู
และนางจันทร์ ซึ่งอายุ

มากแล้ว ผู้เป็นบิดาและมารดาของทารกน้อยๆ น้อยๆ นี้ ฐานะ
แร้นแค้นมากแต่ยึดมั่นอยู่

ในศีลธรรมอันดีงาม มีใจเป็นกุศล อยู่เสมอ และไม่เบียดเบียนสัตว์
นายหูกับนางจันทร์

อาศัยอยู่กับคหบดีผู้ไม่ปรากฏนามท่านหนึ่ง ในฐานะของบ่าวซึ่ง
ต้องใช้แรงงานเป็น

เครื่องยังชีพ ทารกนั้นเจริญวัยขึ้น สองสามปีภรรยาจึงตั้งชื่อว่า "ปู่"

วันหนึ่ง คนทั้งสองไปเกี่ยวข้าวให้คหบดี โดยอุ้มเอาเจ้าปู่ไป
ด้วย ครั้นถึงทำเลเหมาะ กล่าวคือมีต้นหม้าและต้นหว้า

อันร่มครึ้น นางจันทร์ได้ผูกเปลระหว่างโคนต้นไม้สองต้นนี้ แล้วก็

ลงมาเกี่ยวข้าวพร้อมด้วยนายหู เกี่ยวข้าวไปได้ครู่ใหญ่ ด้วยความเป็นห่วงลูกน้อย จึงทำให้นางจันทร์เหลียวไปมอง แต่แล้วก็ตกอกตกใจเป็นยิ่งนัก เพราะงูใหญ่ตัวหนึ่งได้รัดเปล ที่บุตรนอนหลับ อยู่

สองฝั่งเมียได้ร้องโวยวายขึ้น และตะโกนเรียกให้ชาวบ้านมา ช่วย แต่ก็ไม่มีใครกล้าเข้าใกล้บริเวณใต้ต้นไม้เลย เนื่องจากงูใหญ่แผ่แม่เบี้ยและชูฟ่อ ทำที่เหมือนจะฉกทันที หากผู้ใดล่วงล้ำเข้ามา ส่วนนายหูกับนางจันทร์นั้นได้สังเกตว่า งูใหญ่มิได้ทำร้ายบุตรของตน ก็สงสัยว่าน่าจะเป็นเทพยดา แปลงลงมา เพื่อเป็นศฤกษณ์อะไรสักอย่าง มากกว่าจะเป็นงูจริงๆ เมื่อคิดได้ดังนั้น ก็หาข้าวตอกดอกไม้และธูปเทียนมาบูชา ขอ อย่างให้ทำอันตรายแก่เจ้าปู่ซึ่งเป็นลูกเลย ในช่วงครู่ต่อมางูใหญ่ ก็คลายลำตัวที่รัดเปลออก และหายวับไปกับตา ซึ่งก่อให้เกิด ความปลื้มปิติแก่ชาวบ้านและนายหูนางจันทร์

เมื่อคนกลุ่มนั้นเข้าไปดูที่เปล ก็ปรากฏว่าเจ้าปู่ ยังนอน หลับตามสบาย และที่เหนือตรงอกตอนระดับคอมีดวงแก้ววางอยู่ ดวงแก้วเปล่งเป็นฉัพพรรณรังสี (รัศมี ๖ ประการที่มักจะเกิดขึ้นแก่ผู้มีบุญ) อันงดงามจับตายิ่ง คนกลุ่มนั้นจึงพากันกราบไหว้ งูใหญ่ ซึ่งเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์จำแลงมาให้แก้ววิเศษ ตั้งแต่นั้นเป็นต้น มานายหูและนางจันทร์ก็ได้รักษาดวงแก้วนั้นไว้เป็นอย่างดี ในฐานะของคู่บุญของลูกน้อย

แต่ความทราบถึงคหบดีผู้เป็นนาย ด้วยความละโมภโลภมาก คหบดีจึงขอดวงแก้วจากสองฝั่งเมีย นายหูและนางจันทร์ พุดอะไรไม่ออก แม้จะเสียดายดวงแก้วเป็นที่สุด ก็จำเป็นต้องยอม มอบให้ เพื่อตนเองจะได้พึงร่มไทรใบบุญต่อไป ส่วนคหบดี ผู้นั้น เมื่อได้เป็นกรรมสิทธิ์ดวงแก้วของพญางูแล้ว ก็เฝ้าแต่ชื่นชม แก้ววิเศษนั้น และคิดว่าตนมีบุญบารมีเหนือกว่าใครๆ ในเมือง แต่ผลกลับปรากฏในลักษณะตรงกันข้าม เพราะคหบดีและ ครอบครัวพบความวิบัติต่างๆ เช่นการป่วยไข้เป็นอาทิ คหบดี พยายาม

หาทางบำบัดเท่าใด ความวิปริตนานาประการก็ยิ่งตามมาเท่านั้น แกจึงคิดถึงดวงแก้วพญางูขึ้นได้ว่า ที่ตนเอามาครอบครอง เป็นกรรมสิทธิ์นั้นเป็นไปโดยไม่เป็นธรรม ฟาดินจึงลงโทษ

เมื่อไม่สามารถจะรักษาแก้ววิเศษไว้ได้คหบดีก็นำมาคืนนายหูกับนางจันทร์ผู้เป็นเจ้าของเดิม และตั้งแต่บัดนั้นมาครอบครัวของคหบดีก็คืนสู่ความเป็นปกติ ชาวในนางอกงามและการป่วยไข้ก็หายขาด ด้วยเหตุผลอันนี้เอง สองคนผิวเมียจึงไม่ถูกใช้งานหนัก และได้รับความสุขสบายสมควรแก่อัตภาพ

จำเนียรกาลล่วงมาจนกระทั่งเจ้าปู่อายุได้ ๗ ขวบ สองสามีภริยาจึงดำริจะให้ลูกชายเล่าเรียนหาความรู้ แต่โรงเรียนสมัยก่อนก็คือวัดและครูบาอาจารย์ก็มักจะเป็นเจ้าอาวาสหรือพระฉะนั้นที่เรียนของเจ้าปู่จึงต้องเป็นสถานที่ดังกล่าว ซึ่งบิดามารดานำมาถวายแก่สมภารจวงแห่งวัดดีหลวง เด็กชายปู่เล่าเรียนด้วยความเฉลียวฉลาดยิ่งกว่าเด็กคนอื่น ๆ เป็นที่ชื่นชมยินดีแก่ผู้ให้กำเนิด และรักเอ็นดูแก่สมภารจวงเวลาผ่านไปอีก ๘ ปีซึ่งเด็กชายปู่ย่างเข้าสู่วัยรุ่นสมภารจวงก็บวชให้เป็นสามเณร และต่อมาท่านก็พาไปฝากที่วัด สีหยัง (วัดสีดยัง อ. ระโนด ขณะนี้) โดยให้เรียนหนังสือมูลกัจจายน์กับท่านพระครูสังฆธรรมรังษี ที่ทางคณะสงฆ์ของแผ่นดินส่งท่านมาจากพระนครศรีอยุธยา (ราชธานีสมัยกระโน้น)

ด้วยความปราชญ์เปรี๊ยะและเฉลียวฉลาดในเวลาอันสั้นสามเณรก็เจนจบในวิชามูลฯ ทามกลางความชื่นชมของพระครูและผู้เกี่ยวข้องร่วมด้วย หลังจากที่ไม่มีอะไรจะให้ศึกษาเพิ่มเติมอีกแล้ว สามเณรปู่ก็กราบอาจารย์มายังวัดเสมาเมือง นครศรีธรรมราช เพื่อหาความรู้ต่อที่สำนักพระครูกาเดิม และศึกษาที่นั่นจนอายุครบบวช พระครูกาเดิมอาจารย์ชั้นสูงได้อุปสมบทตามเจตนารมณ์ของสามเณรปู่และทำญัตติอุปสมบทตั้งฉายาว่า "สามิราโม" โดยเอาเรือ ๔ ลำมาเทียบขนานเข้าเป็นแพทำญัตติ ณ คลองเจียบสงบแห่งหนึ่ง ต่อมาก็ได้เรียกชื่อนั้นว่า "คลองท่าแพ" จนกระทั่งทุกวันนี้ ซึ่งเป็นชื่อจากพิธีกรรมครั้งกระโน้น

เมื่อศึกษาธรรมอยู่ที่สำนัก ของพระครูกาเดิมได้ ๓ ขวบปี พระภิกษุปู่ก็อำลาอาจารย์กลับลำเนาเดิม เพราะได้เรียนพระธรรมบทโดยสมบูรณ์แล้ว อยู่ต่อมาได้เล็กน้อย ความอยากรู่วิชาก็ได้ตื่นเร้าใน สามัญสำนักของท่านตามแบบฉบับของอัจฉริยบุคคลที่ต้องการรอบรู้ไม่มีที่สิ้นสุด พระภิกษุปู่ต้องการ

จะเรียนพระธรรมต่ออีก แต่ในต่างเมืองหาที่เรียนไม่ได้
นอกจากพระนครหลวง (กรุงศรีอยุธยา)

พระภิกษุปุจฉาขอโดยสารเรือสำเภาของนายอินทร์ที่เมืองท่า
จะทิ้งพระ เพื่อไปยังพระนครศรีอยุธยา (ขณะนั้นสมเด็จพระ
พระมหินทราธิราชครองเมืองอยู่) เรือสำเภาแล่นมาถึง
นครศรีธรรมราช จึงเป็นธรรมดาของชาวเรือทั่วไปที่จะต้องขึ้นไป
นมัสการพระบรมสารีริกธาตุ ให้คุ้มครองแก่การเดินทางเรือทะเล นาย
อินทร์เจ้าของสำเภาก็กระทำเช่นเดียวกับชาวเรืออื่นๆ
เสร็จแล้วก็มาลงเรือตามเดิมที่คลองท่าแพ และกางใบออกสู่ทะเล
ตั้งแต่นั้น

เรือสำเภาแล่นมาด้วยความเรียบร้อยสามวันสามคืน วันหนึ่ง
ท้องฟ้าอากาศวิปริตขึ้นกล่าวคือเกิดมีดฟ้ามัวดินและพายุพัดจัด
ท้องทะเลเป็นบ้าคลั่งปั่นป่วนไปหมดนายอินทร์จึงลดใบทอดเสมอ
โด้คลื่น ลมเป็นเวลาสามวันเต็มๆ จนกระทั่งมรสุมร้ายสิ้นไป
ท้องทะเลสงบเรียบสงบ แต่การผ่านเหตุการณ์ชั้นอกฤษฏ์ทำให้น้ำ
จืดในเรือสำเภาหมด นายอินทร์และลูกน้องในเรือเกิดความ
เดือดร้อนมาก คนเหล่านั้นพากันเป็นเดือดเป็นแค้น เพราะแต่
ก่อนร้อนอะไรไม่เคยมีเหตุการณ์เช่นนี้อุบัติขึ้น นอกจากครั้งนี้
ซึ่งมีพระภิกษุปูร่วมโดยสารด้วย

เมื่อนายอินทร์ คิดว่าท่านคือ สิ่งที่น่าความวิบัติมาให้ ก็เกิด
บันดาลโทสะเยี่ยงพวกเดียรถีย์ทั้งหลายที่ไม่มีศาสนาเป็นสรณะ
นายอินทร์จึงไล่พระภิกษุลงจากสำเภา โดยให้ลูกเรือนำไปส่งที่ฝั่ง
ตามยะถากรรม ขณะที่นั่งเรือเล็กท่านก็ได้สำแดงอิทธิฤทธิ์
ในตอนนี้ กล่าวคือภิกษุปูบริกรรมเวทย์ชั่วคราว แล้วก็ยื่นเท้าออกไป
เหยียบน้ำทะเล จากนั้นก็บอกให้ลูกเรือตักน้ำชิมดู ลูกเรือ
ปฏิบัติตามคำของท่านอย่างเสียไม่ได้แต่ช่างน่าอัศจรรย์ที่สุด
เพราะน้ำทะเลตำแหน่งนั้นจืดสนิทเหมือนน้ำท่า ขณะที่รอบๆ
บริเวณเค็มจัดเช่นเดียวกับน้ำทะเลยามปกติ ลูกเรือนั้นตื่นเต้นมาก
พร้อมกันก็ได้รีบปีนขึ้นไปบนลำเภาเพื่อรายงานนายอินทร์
และพรรคพวกทุกคนตะลึงด้วยความประหลาดใจ โดยเฉพาะนาย
อินทร์ถึงกับ กราบแทบเท้า ของพระภิกษุปูเพราะเกิดความ
เคารพนับถืออย่างแท้จริง

พวกเขาเรือต่างพากันตักน้ำนี้ ใส่ภาชนะไว้บริเวณน้ำจืดมี ปริมาณมณฑลกว้างประมาณวงล้อของเกวียน หลังจากที่ได้ น้ำจืดเพียงพอแก่ความต้องการแล้ว นายอินทร์และลูกน้องก็ได้ กราบขอร้องให้ภิกษุปู โดยสารอีกต่อไปและขอลุแก่โทษ สำหรับบาปที่ได้ไล่ท่านลงจากเรือเมื่อสักครู่

ประวัติสมเด็จพระหลวงพ่อด

เรือสำเภาแล่นไปในทะเลเป็นเวลาหลายวันหลายคืน ก็บรรลु ถึงพระนครศรีอยุธยา นายอินทร์ได้นิมนต์พระภิกษุปูให้เข้าไป จำวัดในเมืองหลวง แต่ท่านถือสันโดษและปรารถนาความเงียบสงบ จึงเห็นว่าตามชานเมืองน่าจะเป็นทำเลที่เหมาะสมกว่า เพราะวิเวกและปราศจากความวุ่นวายทั้งปวง วัดที่พระภิกษุปู พำนักอาศัยได้แก่วัดราชานุวาส (ขณะนั้นเป็นรัชสมัยของสมเด็จพระมหินทราธิราช)

กาลเวลาผ่านไปอีกระยะหนึ่ง สมัยนั้นพระเจ้าวชิรมุขคามินีแห่ง ประเทศลังกาต้องการจะแผ่พระบรมเดชานุภาพ กล่าวคือ อยากจะได้กรุงศรีอยุธยาเป็นประเทศราช แต่พระองค์ไม่ชอบการ รบราฆ่าฟันหรือกระทำศึกสงครามให้เสียไพร่บ้านพลเมือง โดยใช้เหตุ จึงทรงวางแผนทางการเมืองอย่างหนึ่ง แแผนดังว่านี้ก็คือ เป็นไปอย่างสันติวิธี แต่สามารถชนะได้เด็ดขาด พระเจ้า อยู่หัวแห่งกรุงลงกาออกพระบรมราชโองการทันทีโดยให้พนักงาน ท้องพระคลังเบิกจ่ายทองคำบริสุทธิ์ให้ช่างทองประจำราช สำนัก เพื่อไปหล่อเป็นตัวอักษรในบาฬีเหล็กเทไบเมขาม จำนวน ๑๕,๐๐๐ เมล็ด จากนั้นก็มอบให้พราหมณ์ผู้เฒ่าทั้งเจ็ดอีกต่อ หนึ่ง รวมทั้งเรือสำเภาเจ็ดลำ ซึ่งบรรทุกเสื้อผ้าแพรพรรณและของ มีค่า พร้อมกันนั้นพระเจ้าวชิรมุขคามินีก็ได้ทรงกระซิบบอกเป็น ความลับให้

พราหมณ์ทั้งเจ็ดดำเนินแผนตามกโบายของพระองค์ ส่วน พวกเขาพราหมณ์ก็กระซิบรับคำเป็นอย่างดี ครั้นแล้วก็ออกสำเภา ใน เพลานั้น เมื่อบรรลถึงพระนครศรีอยุธยา และจอดเรือเรียบร้อยแล้ว พราหมณ์ผู้เฒ่าก็เข้าเฝ้าถวายพระราชสาส์นของกษัตริย์ ของตนแก่พระเจ้าอยู่หัวแห่งกรุงสยาม

ความในพระราชสาสน์นั้นมีว่า พระเจ้าวิภูษคามินีขอทำให้ พระเจ้ามหินทรราช ทรงแปลและเรียงเมล็ดทองคำดอบลำดับ ให้เสร็จภายในกำหนดไม่เกิดเจ็ดวัน นับตั้งแต่วันรับสาสน์เป็นต้น ไป ถ้าทรงกระทำไม่เสร็จตามสัญญา ก็จะยึดกรุงศรีอยุธยา ให้อยู่ใต้พระบรมเดชาานุภาพของพระองค์ และจะต้องส่งดอกไม้ เงินดอกไม้ทอง และเครื่องราชบรรณาการแก่กรุงลงกาตลอด ไปทุกๆ ปี เยี่ยงประเทศราชทั้งหลายเมื่อพระเจ้าอยู่หัวทรงทราบ ความดังนั้น ก็ทรงมีพระบรมราชโองการให้นายศรีธนนชัย สังฆการีเขียนประกาศนิมนต์เชิญพระราชาคณะ และพระภิกษุ ผู้ทรงคุณวุฒิทั่วพระมหานคร เพื่อให้กระทำหน้าที่เรียงและแปล อักษรทองคำ ซึ่งพระเจ้ากรุงลงกาทำพินัน

วันเวลาผ่านไปได้ ๖ วัน ก็ยังไม่มีภิกษุรูปใดเข้ามาตาม ประกาศเรื่องนี้ทำให้สมเด็จพระเจ้าอยู่ทรงปริวิตกมาก ถึงกับไม่ เป็น

อันทรงอันเสวย ซึ่งเป็นกิจวัตร และในคืนนั้นเอง พระองค์ก็พระ สubinว่า ได้มีพระยาข้างเผือกลักษณะสง่างามตัวหนึ่ง จากทิศ ตะวันตก เข้ามาในพระราชนิเวศน์ แล้วก็ก้าวขึ้นยืนผงาดบนพระ แทน เปล่งเสียงร้องกึกก้องไปทั่วทั้งสี่ทิศ แล้วในหลวงก็ทรง สะดุ้งตื่นจากสุบินนิมิตรประหลาด จากนั้นก็กระวนกระวายบรรทม ไม่หลับจนรุ่งแจ้ง เมื่อเสด็จออกจากราชการตอนเช้า หลังจาก ที่เล่าความฝันให้โหรเอกประจำราชสำนักฟัง ก็ได้รับการกราบ ถวายบังคมทูลว่า

เรื่องนี้หมายถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระบรมเด ชาานุภาพจะแผ่กระจายไปทั่วสี่ทิศ เป็นที่เกรงขามแก่ เหล่าอริราชทั้งปวง ซึ่งจะมีพระภิกษุหนุ่มจากทิศตะวันตก ช่วยชัน อาสาแปลและเรียงตัวอักษรทองจนสำเร็จ ในหลวงได้ฟัง การพยากรณ์ดังนั้น ก็ค่อยเบาพระทัยลงและรับสั่งให้ข้าราชการบริวาร ตามหาภิกษุรูปนั้นทันที

บังเอิญนายศรีธนนชัยตามพบพระภิกษุที่วัดราชานุวาส เมื่อได้ ไต่ถามก็ได้ความว่าท่านมาจากเมืองตะลุง(พัทลุงในปัจจุบัน) เพื่อศึกษาพระธรรมเพิ่มเติม นายศรีธนนชัยจึงเล่าความตามจริงให้ ฟังทุกประการโดยอ้างตอนท้ายว่า ท่านคนเดียวเท่านั้น ที่ตรงกับพระสุบินของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงเชื่อว่าจะ

ช่วยแก้ไขให้เรื่องร้ายกลายเป็นดีได้พระภิกษุพูดบออย่าง
ใคร่ครวญว่า ไม่แน่ใจว่าอาตมาจะมีความสามารถหรือไม่ แต่ควร
จะทดลองดูดีกว่า เมื่อพระภิกษุผู้อัจฉริยะตามนายศรีธนนชัย
มาถึงที่พระชุมสงฆ์ ท่านก็หยิบศิลาแลงหน้าพระวิหารหักเป็นสอง
ท่อน ก่อให้เกิดความอัศจรรย์ประจักษ์แก่สายตาของบุคคล
ทั่วไป รวมทั้งองค์ประมุขของชาติด้วย ในหลวงได้รับสั่งให้เจ้า
พนักงานปุพรมต้อนรับในที่อันควร ครั้นแล้วก็ทรงนมัสการผู้มีศีล

แต่ก่อนที่พระภิกษุปุเข้านั่งประจำที่ เพื่อแปลพระธรรมจาก
อักษรทอง ท่านก็ได้แสดงอาการอันแปลกประหลาดที่สุด
การแสดงนั้นคือ พระภิกษุปุเอนกายลงนอนในท่าสี่หะไสยาสน์
แล้วลุกขึ้นนั่งตัวตรง ต่อมาก็กระเียบไปข้างหน้าห้าครั้ง
จากนั้นก็นั่งยังที่ตามเดิม พราหมณ์เฒ่าทั้งเจ็ดได้เห็นดังนั้นก็หัว
เราะเยาะ แล้วดูหมิ่นว่า ท่านหรือจะเป็นผู้แปลพระธรรมของ
พระบรมศาสดา ก็เมื่อท่านแสดงเสมือนหนึ่งเด็กไร้เดียงสาหรือคน
บ้าดังนี้แล้ว จะเชื่อได้อย่างไรว่าจะสามารถกระทำกิจใหญ่ได้
พระภิกษุได้ตอบว่า ในประเทศบ้านเมืองของท่าน ก็มีการแสดงอัน
ดลกเช่นนี้ ท่านพราหมณ์ทั้งเจ็ดไม่เคยพบเห็นบ้างเชียวหรือ?

พวกพราหมณ์ได้ฟังก็นิ่งนิกอยู่ แต่ก็คิดไม่ออกจึงนำบาตรใส่
อักษรทองคำมาประเคนท่านเป็นการตัดบท พระภิกษุปุ
รับประเคนบาตรมาพร้อมกับตั้งจิตอธิษฐานในใจว่า ถ้าบุญญาธิ
การของสยามยังอยู่ ก็ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก
คุณบิดามารดา และพระสยามเทวาธิราชจงบันดาลให้ท่านทำงาน
ของชาติขึ้นนี้สำเร็จเถิด เมื่ออธิษฐานด้วยดวงจิตอันแน่วแน่
แล้ว พระภิกษุปุก็คว้าบาตรอักษรทองคำออกมา และคุยกับ
พราหมณ์ตามปกติ ไม่แสดงความหนักใจอันใดให้เห็น

เนื่องจากสวรรค์ส่งท่านมาเกิด เพื่อดับยุคเข็ญของแผ่นดิน
ประกอบกับดวงชะตาเมืองยังดีอยู่เทพยดาจึงบรรดาลให้
พระภิกษุปุแก้ไขวิกฤตกาลสำเร็จ เมล็ดทองคำรูปใบมะขาม
๘๔,๐๐๐ เมล็ดนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ยากเลย ซึ่งท่านเรียงตามลำดับ
เสร็จไปในชั่วเวลาอันสั้น หลังจากพิจารณาชั่วครู่ จากดวงปัญญา
อันล้ำเลิศ ทำให้พระภิกษุปุทราบทันทีว่า ตัวอักษรทองคำ
ขาดหายไปเจ็ดตัว ได้แก่คำว่า ส วิ ทา ป กะ ยะ ปะ ท่านจึงทวง
ถามขึ้น พราหมณ์ทั้งเจ็ดก็ถึง กับอ้าอึ้งพร้อมกับนำ ตัวอักษร

ที่ซ่อนไว้คืนท่านทั้งหมด การแปลพระไตรปิฎกจากเมล็ดทองคำ
ของท่าน ปรากฏว่าเสร็จเรียบร้อยในตอนเย็นวันนั้นเอง

เมื่อทางฝ่ายไทยชนะโดยเด็ดขาด เสียงกลองและปี่พาทย์ก็
ประโคมดังสนั่นหวั่นไหว เป็นการเฉลิมฉลองที่ธำรงอธิปไตย
ไว้ได้ และได้ของมีค่าเป็นสมบัติ ของแผ่นดินอีกด้วยเหตุที่
พระภิกษุผู้มีบุญคุณอย่างใหญ่หลวง สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจึงตรัส
มอบ

ศิริราชสมบัติให้พระภิกษุปกครองเป็นเวลา ๗ วัน แต่ท่าน
ปฏิเสธ โดยอ้างว่าท่านเป็นสมณเพศตัดไปแล้วซึ่งเรื่องทางโลก
การครองเมืองอาจจะสำคัญสูงสุด เป็นความเกรียงไกรที่ใครๆ ก็
ปรารถนา แต่ท่านถือเพศพรหมจรรย์สละกิเลสทั้งปวงแล้วจึง
จะรับภาระอันผิดกิจพระสงฆ์หาได้ไม่ พระมหากษัตริย์ได้ฟังดังนั้น
ก็จนพระทัย แต่ความสำนึกถึงพระคุณมีอำนาจสูงยิ่ง พระองค์
จึงประกาศพระบรมราชโองการแต่งตั้งให้พระภิกษุดำรงสมณ
ศักดิ์เป็น "พระราชา牟尼สามิรามคุณูปมาจารย์" ตั้งแต่บัดนั้น

ท่านจำพรรษาเรียนพระธรรมบทอยู่ที่วัดราชานุวาสเป็นเวลา
หลายปีท่ามกลางศรัทธาอันมั่นคงขอไพร่ฟ้าข้าแผ่นดิน และ
บ้านเมืองก็ได้ร่มเย็นเป็นสุข ปราศจากอริราชไพรีทั้งปวง

กาลครั้งหนึ่ง เกิดโรคห่าระบาดขึ้นอย่างร้ายแรงในพระมหา
นคร (อหิวาตกโรค) พสกนิกรล้มตายราวกับใบไม้ร่วง
ความเดือดร้อนของประชาชนนี้ล่วงรู้ ถึงพระกรรณของพระมหินท
ราธิราช ก็ทรงห่วงใยเป็นอย่างยิ่ง บังเอิญทรงรำลึกถึง
พระราชา牟尼สามิรามคุณูปมาจารย์ขึ้นได้จึงโปรดเกล้าฯ ให้นายศรี
ธนนชัยไปมิมนต์ท่านมาพบพระราชา牟尼ฯ ได้ทำน้ามนต์
ประพรมทั่วเมือง และเกิดผลศักดิ์สิทธิ์ทันตาเห็น กล่าวคือโรคห่า
ที่ระบาดก็ซบเซาลง และเหือดหายไปในระยะเวลาไม่กี่วัน
เมื่อบ้านเมืองคืนสู่ความเป็นปกติ ก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่
พระมหากษัตริย์จะเพิ่มความเคารพและเลื่อมใสในองค์ท่านอีก
ในหลวงมีรับสั่งว่า ถ้าท่านประสงค์สิ่งใดก็ขอให้แจ้งทันที ซึ่ง
พระองค์จะถวายทุกอย่าง

เวลาผ่านไปอีกนานนับสิบๆปี จนพระราชา牟尼ฯ หรือพระภิกษุ
ชราภาพลงมากแล้ว ท่านคิดถึงถิ่นกำเนิดเป็นกำลัง ในวัน
หนึ่ง พระราชา牟尼ฯ ก็เข้าเฝ้าองค์พระประมุขของชาติและทูลลา

กลับภูมิลำเนาเดิมแม้จะเสียดายเพียงไร สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ก็ไม่อาจจะขัดความปรารถนาได้ จึงพระราชทานพระบรมรา
ชานุญาตให้เป็นดังประสงค์

ปัจฉิมวัย

การกลับภูมิลำเนาเดิมของพระภิกษุปู่หรือพระราชมนีราช
คุณูปมาจารย์ มิได้เป็นทางน้ำเช่นเดียวกับการมาครั้งแรก หาก
ทว่าท่านต้องการโปรดสัตว์ ตามรอยยุคลบาทของพระพุทธองค์
ดังนั้นพระราชมนีฯ จึงกลับทางบก โดยรอนแรมมากลางป่า
กลางดงเป็นระยะไกล ทั้งที่ท่านก็ชราภาพมากแล้ว สถานที่พัก
แรมเมื่อธุดงค์ โปรดสัตว์ผ่านไปสถานที่นั้นก็มักจะกลายเป็น
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพสักการะของประชาชน

ที่บ้านโกฏฐิในอำเภอปากพนังแห่งหนึ่ง ก็กลายเป็นสถานที่
ศักดิ์สิทธิ์ เพราะการพักแรมของท่าน กล่าวคือประชาชนได้
พร้อมใจกันขุดดินพูนขึ้นเป็นเนินตรงกับที่พระราชมนีฯ ปักกลดไว้
และรอบๆ เนินดินนั้นก็ทำเป็นคูน่าเป็นที่รำลึกถึงพระคุณ
ของท่าน ตราบจนเท่าทุกวันนี้ สถานที่นั้นก็ยิ่งถูกรักษาให้คง
สภาพเดิมอยู่

เมื่อท่านผ่านหาดทรายสีขาวสะอาด มีต้นลำภูใหญ่แผ่
กิ่งก้านสาขาร่มครึ้ม (หัวลำภูใหญ่ ในอำเภอหัวไทรในขณะนี้)
ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทำให้ท่านพักผ่อนที่นั่น พร้อมกับพระ
ราชมนีฯก็ได้ทำสมาธิวิปัสสนา และเทศน์โปรดพุทธบริษัททั้งปวง
อันเป็นกรณีกิจอย่างหนึ่งของสงฆ์ เมื่อท่านธุดงค์ผ่านไปแล้ว จาก
ความร่วมมือร่วมใจของมหาชน ปราบภูวาทันนั้นกลายเป็น
ศาลาอันศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเป็นอนุสรณ์แก่พระราชมนีฯ ผู้ทรงคุณเอนก
ประการ ชาวบ้านถือเอาวันพฤหัสบดีวันหนึ่งในรอบปีจ่อ
ทำพิธีสมโภชขึ้น มีขนมนมเนยมาบวงสรวง และทำการสมโภช
เรื่อยมา เป็นประเพณีสืบเนื่องมาจนเท่าทุกวันนี้

จากหัวลำภูใหญ่ก็มาถึงบางค้อน สถานที่นี้เองก็กลายเป็นที่
กราบไหว้บูชาท่าน จากชาวบ้านผู้เลื่อมใส และต่อจากนั้น
พระราชมนีฯก็ธุดงค์ไปจนถึงวัดพัทลุงสิงห์บรรพตพะโคะอันเป็น
จุดหมายปลายทางของท่าน และ ณ วัดนี้พุทธบริษัทได้แซ่ซร้อง
สาธุการต้อนรับท่านอย่างมโหฬารยิ่ง พร้อมกันนั้นก็ได้อัญญา

นามของท่านใหม่ว่า "สามเด็จเจ้าพะโคะ" สอดคล้องกับชื่อของ วัด ซึ่งภายหลังถูกตัดให้สั้นว่า "วัดพะโคะ" ท่านจึงมีนามใหม่อีก นามหนึ่งตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาอันว่าวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะนี้ ตามตำนานอ้างว่า ผู้สร้างคือ พระอรหันต์สามองค์มีนามตามลำดับ ดังนี้

๑. พระนาโรมัย

๒. พระมหาอโนมทัสสี

๓. พระธรรมกาวา

อนึ่ง วัดที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะพำนักก็เป็นวัดหนึ่ง ที่บรรจพระบรมสารีริกธาตุขององค์สัมมาสัมพุทธเจ้า กล่าวคือ สมัยหนึ่ง นานมาแล้ว พระมหาอโนมทัสสีได้เดินทางไปอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุมาจากอินเดีย เจ้าเมืองจะทิ้งพระสมัยนั้น (พระยาธรรมรังค์ล) ศรัทธาและเลื่อมใสในบวรพุทธศาสนา มาก จึงทำพิธีสมโภชพระบรมสารีริกธาตุ แล้วบรรจุลงในพระเจดีย์องค์ใหญ่ สูงถึง ๒๐ วา ซึ่งปุษนียสถานทีพระยาธรรมรังค์ลสร้างแห่งนี้ ก็ยังปรากฏอยู่ แก่สายตาของอนุชนรุ่นหลัง

เมื่อพระภิกษุปู หรือพระราชมนีสามีรามคุณูปมาจารย์ หรือ สมเด็จพระเจ้าพะโคะได้พักผ่อนที่วัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ นานพอสมควรแล้ว ท่านก็เริ่มพิจารณาถึงสิ่งปึกหักพังในวัด เช่น โบสถ์ วิหาร และศาลา เป็นต้น

ท่านคิดว่า ควรบูรณะซ่อมแซมเสียใหม่แต่ลำพังเฉพาะ ชาวบ้านถิ่นนี้ ท่านเห็นแล้วว่ายากจนเป็นส่วนมาก จึงเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าจะช่วยให้ความปรารถนาของท่านเป็นรูปเป็นร่างขึ้นหาได้ไม่ สมเด็จพระเจ้าพะโคะคิดว่าสมเด็จพระมหินทราธิราช องค์เท่านั้น ที่จะช่วยท่านได้เมื่อตะหนักดังนั้น ท่านจึงเดินทางไปกรุงศรีอยุธยาอีกครั้งหนึ่ง (ในประวัติไม่ได้บอกว่าเป็นทางบกหรือเรือ) เพื่อเฝ้าองค์ประมุขของชาติ เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงสดับฟังคำกราบทูลก็เห็นชอบด้วย เพราะพระองค์ก็เปี่ยมล้นไปด้วยพระศรัทธาอยู่แล้ว จึงมีพระบรมราชโองการให้พระเอกาทศรถ เบิกเงินจากพระคลังหลวงถวาย และพร้อมกันนั้นก็ให้จัดศิลาแลง ๗ เรือสำเภากับนายช่างหลวงฝีมือเอกเดินทางร่วมไปด้วย สมเด็จพระเจ้าพะโคะดำเนินการปฏิสังขรณ์

วัดเป็นเวลาหลายปี ทุกอย่างจึงสำเร็จความปรารถนา เป็นวัด
ชนบทแห่งหนึ่งที่ตั้งงามไม่แพ้อารามหลวง

สมเด็จพระเจ้าพะโคะเดินทางไปเฝ้าสมเด็จพระมหินทราชา อีก
ครั้งหนึ่งด้วยความเคารพและเลื่อมใสในพระองค์ท่าน ในหลวง
จึงโปรดเกล้าฯ พระราชทานที่ดินนาเป็นกัลปนาขึ้นแก่วัดพัทธสิงห์
บรรพตพะโคะจำนวน ๙๐ ไร่ และชาวบ้านที่ได้อาศัยอยู่
ในย่านนั้น ก็ให้ยึดถือวัดแห่งนี้เป็นศูนย์กลางสำหรับการติดต่อทั้ง
ปวง

อาณาเขตของวัดพัทธสิงห์ฯ มีดังนี้คือ

๑. ทิศเหนือตั้งแต่แหลมชุมพุกเข้ามา
๒. ทิศใต้ตั้งแต่แหลมสนเข้ามา
๓. ทิศตะวันออก จรดทะเลจีนเข้ามา
๔. ทิศตะวันตก จรดทะเลสาบเข้ามา

เมื่อสมเด็จพระเจ้าพะโคะกลับมาจำวัดอย่างเดิม ครั้งนั้นปรากฏว่า
อายุของท่านได้ ๘๐ กว่าพรรษาแล้ว วันหนึ่งขณะที่ท่าน
ออกมาเดินเล่นโดยถือไม้เท้าศักดิ์สิทธิ์ประจำตัวออกมาด้วยไม้
เท้าของท่านมีลักษณะแปลก กล่าวคือคดไปคดมาเป็น ๓ รอบ
และมีรูปคล้ายงู พวกโจรสลัดจีนซึ่งเล่นเรือเลียบชายฝั่งมาทางนี้
ได้เห็นท่านเข้าก็คิดว่าเป็นคนเฝ้าประหลาดเพราะโกนศีรษะ
โกนคิ้ว และนุ่งผ้ากาสาขาวพัสร

โจรจึงคิดที่จะจับท่าน ไปอวดพวกของมันที่เมืองจีน แต่พอ
มันจอดเรือและตรูกันเข้ามาสมเด็จพระเจ้าก็มีได้แสดงหัวนไหว
หรือเกรงกลัวเลยท่านปล่อยให้พวกมันจับตัวเอาไปโดยมิได้ขัดขืน
แม้แต่น้อย เรือสลัดแล่นออกจากฝั่งไปได้สักครู่ ก็ต้องหยุด
นิ่งอยู่กลางทะเลเฉยๆ ราวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาตรึงไว้พวกโจรสลัด
จีนพยายามจะเคลื่อนเรือออก แต่ความพยายามของมัน
ไม่เป็นผลสำเร็จ

เมื่อเรือต้องจอดนิ่ง ณ ที่เดิมเป็นเวลาหลายวัดหลายคืน ก็
เป็นธรรมดาอยู่เองที่เสบียงกึ่งจะต้องร่อยหรอ และโดยเฉพาะ
น้ำจืดสำหรับกินหมดสิ้น พวกโจรสลัดจีนเดือดร้อนแสนสาหัสด้วย
ความกระหายน้ำ สมเด็จพระเจ้าพะโคะเห็นดังนั้นก็รู้สึกสงสาร
จึงเหยียนน้ำทะเล สรรวมใจบริกรรมอยู่ชั่วครู่จากนั้นท่านก็บอกให้

โจรจีนดักขีมน้ำทะเล พวกมันปฏิบัติตามอย่าง งงๆ แต่ผลปรากฏว่าน้ำทะเลตำแหน่งนั้นจัดชนิดเหมือนน้ำท่า เป็นอิทธิปฏิหาริย์ที่มันไม่เคยเห็นมาก่อน

โจรจีนทั้งหลายเกรงกลัวท่านมาก ต่างพากันกราบไหว้ แทบเท้าขอขมาลาโทษแก้ความผิดฉกรรจ์ ครั้นแล้วมันก็ล่องเรือกลับและส่งท่านขึ้นฝั่งตามเดิม สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จมายังสถานที่รมรื่นแห่งหนึ่ง ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าทำให้ท่านหยุดพักผ่อน แต่พระเจ้าอยู่หัวสงฆ์พิงไม้เท้า ๓ คัดไว้ที่ต้นยางสองต้นที่ขึ้นเคียงกัน และหลายปีต่อมาต้นยางนั้นก็แปรสภาพเป็นรูปลักษณะอันน่าอัศจรรย์ยิ่ง มันแตกกิ่งก้านสาขาคดงอๆ ไม่ผิดอะไรกับไม้เท้าของท่านเลย ต้นไม้ทั้งคู่ยังปรากฏอยู่ในปรากฏอยู่ในทุกวันนี้ ชาวบ้านในถิ่นนั้นพากันเรียกว่า "ต้นยางไม้เท้า"

พระราชมนูฯ สามิรามคณุปมาจารย์ หรือสมเด็จพระเจ้าพะโคะบำเพ็ญเพศพรหมจรรย์อยู่ ณ วัดพัทธสิงห์ฯ สืบมาอีกเป็นนาน พุทธบริษัทในย่านนั้น ต่างก็ได้รับรสของพระธรรมอันอิมเอิบใจ เพราะสมเด็จพระเจ้าพะโคะเทศน์โปรดเสมอทุกคนจึงเป็นสุขกันด้วยประการฉะนี้

(ตอนต่อไปนี้เป็นบันทึกของท่านพระครูวิริยานุรักษ์แห่งวัดตานีรสโมสร ซึ่งเขียนจากคำบอกเล่าของพระอุปัชฌาย์คำดิษฐ์โร สำนักศีลาลอย อำเภอท่งพระ)

สมัยที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ วัดพะโคะ ดูเหมือนจะเป็นตอนที่ท่าน ใกล้จะสิ้นอายุขัยแล้วยังมีสามเณรผู้เคร่งครัดวินัยรูปหนึ่ง ซึ่งอนุমানได้ว่าคงจะจำวัดอยู่แถวๆ วัดใดวัดหนึ่งในท้องที่อำเภอหาดใหญ่ สามเณรรูปนี้ปฏิบัติธรรมมิได้ขาดตกบกพร่อง และมีความปรารถนาอย่างเหลือเกินที่จะพบพระศรีอริย์ สามเณรจึงตั้งจิตอธิษฐานว่า ก่อนที่ชีวิตนี้จะสิ้นขอให้ได้เฝ้าเบื้องพระพักตร์ของพระศรีอาริย์โพธิสัตว์ เพราะกุศลเจตนาอันแรงกล้าของสามเณร คืบหนึ่งจึงมีชายแก่มาหา พร้อมทั้งประเคนดอกไม้ให้ดอกหนึ่งแล้วพูดว่า นี่เป็นดอกไม้ทิพย์จากสวรรค์ไม่รู้จักร่วงโรย พระโพธิสัตว์ได้มาจุติชั่วคราวยังโลกมนุษย์แล้ว สามเณรจงถือดอกไม้นี้ติดตามหาเถิด ถ้าพระภิกษุรูปใด รู้จักกำเนิดดอกไม้ทิพย์ พระรูปนั้นและคือองค์พระศรีอาริย์เจ้าซึ่งจะเป็นผู้โปรดเวไนยสัตว์ในโลกหน้า

เมื่อได้รับดอกไม้สวรรค์เป็นกรรมสิทธิ์แล้วสามเณร ผู้เคร่งครัด พระวินัยก็ให้ปลื้มปิติเป็นที่สุดพอรุ่งขึ้นเช้าก็กราบลา เจ้าอาวาส แล้วก็ถือดอกไม้เดินออกไปจากวัดรอนแรมไปทุกหน ทุกแห่งด้วยจิตใจอันเปี่ยมล้นด้วยศรัทธา แต่ความผิดหวัง เป็นของสามเณรน้อย เพราะไม่มีใครรู้จักดอกไม้ทิพย์เลย สามเณร ต้องลำบากตรากตรำทุกอย่าง ตั้งแต่การกราแดดกรำฝน เหนื่อยยากพากเพียร ตลอดจนความลำบากแทบเลือดตากระเด็น

แล้ววันสัมฤทธิ์ผลของสามเณรก็มาถึง วันนั้นขึ้น ๑๕ ค่ำ เป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวงสดใสสว่างตั้งแต่ยังไม่ทันมีดสนิท สามเณรเดินเข้ามาในเขตวัดพัทธสิงห์บรรพตพะโคะ ขณะนั้น พระภิกษุสงฆ์กำลังลงมาทำสังฆกรรมในโบสถ์สามเณรจึงถือดอกไม้ทิพย์คอยอยู่ จนกระทั่งพระภิกษุทั้งหลายทยอยเข้าโบสถ์ จนหมดก็ไม่พระรูปใดทักเรื่องดอกไม้เลย เมื่อผู้ทรงศีล ประจำเบื้องพระพักตร์องค์พระปฏิมาเรียบ ร้อยแล้วสามเณรก็เข้าไปหาพระภิกษุเท่านั้น นมัสการถามว่า วันนี้พระสงฆ์ทุกรูป มาลงอุโบสถแล้วหรือ ผู้ทรงศีลตอบว่า หามีได้สามเณร มีสมเด็จพระราชารูปหนึ่งยังไม่ลงมากระทำ สังฆกรรมเมื่อสามเณร ทราบความก็กราบลา พระภิกษุทั้งหลาย ตรงมายังกฎีของสมเด็จพระราชาพะโคะโดยมิรอช้า ครั้นถึงก็เข้าไปกราบนมัสการตามวิสัย จากนั้นก็นิ่งสงบอยู่เบื้องหน้าพระราชมนีฯ

เมื่อท่านได้เหลือบพบดอกไม้ทิพย์ ในมือของสามเณรก็ถามว่า นั่นดอกมณฑาทิพย์บนสรวงสวรรค์ ผู้ใดให้เจ้ามากระนั้น หรือ? สามเณรน้อยขนลุกซู่ไปทั้งตัว เมื่อแน่ใจว่าสมเด็จพระราชา คือพระศรีอารีย์เจ้าที่ต้องการพบ จึงคลานเข้าไปกราบแทบเท้าแล้วประเคน ดอกไม้ทิพย์แก่ท่านในเพลานั้น สมเด็จพระราชา รับดอกไม้แล้วก็นั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ต่อมาก็กวักมือเรียกสามเณร เข้าไปในกุฏิปิดประตูลงกลอนสนิทและปาฏิหาริย์หายไปทั้งสามเณรน้อยและสมเด็จพระราชาตั้งแต่ คืบนั้นโดยมิได้เห็นหรือรอยอันใด ไว้ให้เห็นหรือพิสูจน์จนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งกาลล่วงเลยมาประมาณสามร้อยปีแล้ว

แต่ในคืนวันเพ็ญนั่นเอง ชาวบ้านแถบวัดพัทธสิงห์บรรพต พะโคะก็พบปรากฏการณ์อันประหลาดบนท้องฟ้า กล่าวคือมีดวงไฟสีนวลกลมโตเท่าส้มเกลี้ยง เปล่งเป็นฉัพพรรณรังสีงดงามมาก

ดวงไฟประหลาดได้ลอยเวียนคล้ายจะกระทำทักษิณานวัตร ๓ รอบ แล้วก็เลื่อยลอยหายลับไปทางทิศอาคเนย์ เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

ตอนเช้าประชาชนพร้อมหน้ากันได้มาประชุมที่วัดต่างก็สันนิษฐานว่า สมเด็จพระเจ้าพะโคะได้สิ้นชีพานเสียแล้ว ดังนั้นทุกคนจึงพนมมือเหนือศีรษะแล้วเปล่งเสียงว่า สมเด็จพระเจ้าของเราไปแล้ว

สิ่งที่เหลือไว้เป็นอนุสรณ์

หลังจากที่ท่านกระทำปาฏิหาริย์หายสาบสูญไปอย่างเงิบๆ อนุสรณ์ของท่านที่ทิ้งไว้แก่ อนุชนรุ่นหลังมี หลายอย่าง หลายประการและของที่สำคัญที่สุดมีดังนี้

๑. ดวงแก้วที่พญางูคายไว้ให้ สมัยที่สมเด็จพระเจ้ายังเป็นทารก ดวงแก้วนี้สมภารทุกรูปของวัดพะโคะได้เก็บบูชาไว้สืบต่อกันมาเป็นทอดๆ มาจนกระทั่งถึงยุคนี้ โดยไม่มีผู้ใดกล้านำออกจากรอกวัด เพราะเกรงจะพบความวิบัติเหมือนคหบดีในตำนาน

๒. ตอนที่ท่านพำนักอยู่ที่วัดพะโคะ สมเด็จพระเจ้าได้ขึ้นไปทำสมาธิบนช่องอนาถาบนเขา บาทและใช้เท้าซ้ายประทับบนลาดผา เป็นรอยลึกประชาชนได้ถือว่าเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์ และพากันไปเคารพสักการะเสมอ (พระครูวิสัยโสภณแห่งวัดข้างให้กินมัสการมาแล้ว)

พระภิกษุลังกา

(เรื่องต่อไปนี้เป็นจากการบอกเล่าของท่านพระครูวิสัยโสภณ (ท่านอาจารย์ทิม ธม. มธโร) เจ้าอาวาสวัดข้างให้ (วัดราษฎร์บูรณะ) ซึ่งผู้เขียนได้บันทึกและรวบรวมมาจากหนังสือเล่มอื่นๆ ด้วย)

หลังจากที่สมเด็จพระเจ้าพะโคะได้ปาฏิหาริย์หายไประหว่าง พัทธสิงห์บรรพตฯ อำเภอบางพล อำเภอลำลูกเกด จังหวัดสงขลา ในระยะเวลาอันใกล้เคียงกัน ปากกามีพระภิกษุชรารูปหนึ่งขึ้นที่เมืองไทรบุรี มลายู พระภิกษุรูปนี้เป็นที่เคารพเลื่อมใสของชาวบ้านมากเพราะท่านเปรี๊ยะพร้าชฎีในทางธรรม และมากไปด้วยอิทธิฤทธิ์ แต่ไม่มีใครทราบประวัติความเป็นมาของท่าน ตั้งแต่

นาม,
ภูมิลาเนา, ตลอดจนเจ้าพรธามาแล้วนานเพียงไร แต่คงเป็นเพราะ
ท่านผิวคล้ำ ชาวบ้านจึงพากันเรียก "ท่านลังกา"

เนื่องจากท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ และเป็นที่ยิ่งทางธรรมแก่
ชาวบ้าน และคนมลายูในไทรบุรีสมัยนั้น ส่วนมากนับถือพุทธ
ศาสนาท่านเจ้าพรธมาอยู่วัดหนึ่ง ซึ่งต่อมาก็ได้เป็นเจ้าอาวาสวัด
แห่งนั้น ท่านลังกาบำเพ็ญเพศพรหมจรรย์ด้วยความเคร่งครัด
กิตติศัพท์เมตตาธรรมของท่าน เลื่องลือไปถึงพระยาแก้มดำเจ้า
เมืองไทรบุรีสมัยนั้น พระยาแก้มดำปรารถนาอย่างเหลือเกิน
ที่จะหาชายภูมิเหมาะๆ สร้างเมืองให้เจ้สิตีผู้เป็นน้องสาว
ครอบครอง เมื่อได้มองคลอสุดมฤกษ์ พระยาแก้มดำก็เสียดยอฐิษ
ฐาน

ปล่อยช้างหลวงคู่บ้านคู่เมืองออกเดินป่า

ครั้นแล้วท่าน เจ้าเมืองกับพลพรรคก็สกดรอยตามไปข้างหลัง
ซึ่งกำหนดไว้ว่าถ้าช้างหยุดที่ไหนก็จะสร้างที่บริเวณนั้นเป็น
เมืองขึ้นสำหรับน้องสาว รอบแรมกลางป่าหลายวันในที่สุดช้างก็
หยุด ณ ท่าเลเหมาะแห่งหนึ่ง แล้วก็เดินวนเวียนร้อง ๓ ครั้ง
นับว่าเป็นศุภนิมิตรอันดียิ่ง พระยาแก้มดำจึงดำริจะสร้างเป็นเมืองที่
บริเวณนี้ (เป็นวัดข้างให้เดี๋ยวนี้) แต่เจ้สิตีสำรวจดูกลับ
ไม่ชอบ พี่ชายจึงเสียดยอฐิษช้างต่อไปอีก เมื่อเดินป่าตามช้างได้หลาย
วัน ขณะที่พักเหนื่อยได้ร่มไม้แห่งหนึ่ง เจ้สิตีก็ถือโอกาส
ออกเดินเล่นรอบๆ บริเวณนั้น

นางได้เห็นกระต่ายเผือกตัวหนึ่งวิ่งผ่านไปก็บังเกิดความอยาก
ได้เป็นกำลัง เจ้สิตีจึงชวนพวกพี่เลี้ยงล้อมจับกระต่าย
แต่ยิงไล่จับกระต่ายก็ยิ่งวิ่งหนีห่างออกไปทุกที แล้วก็หยุดเล็ม
หญ้าเหมือนจะรอคอยอยู่ ครั้นเมื่อนางกับบริวารเข้ามาใกล้
ก็แผ่นแพลวออกไปกระทำเช่นนั้นจนกระทั่งถึงเนินทรายขาวสะอาด
ริม ทะเล (ตำบลกิชะขณะนี้) ทันใดกระต่ายเผือกก็
อันตรธานหายไป เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง เจ้สิตีรู้สึกชอบสถานที่นั้น
เป็นอันมาก เมื่อขอให้บุรุษผู้พี่สร้างเมืองให้ พระยาแก้มดำ
ก็ไม่ขัดข้องและภายหลังก็ได้กลายเป็นปิตตานีของเราทุกวันนี้

ความคุมการก่อสร้างเมืองจนเสร็จเรียบร้อยขณะที่เดิน
ทางผ่านภูมิประเทศที่ข้างหยุดครั้งแรก พระยาแก้มดำก็รู้สึก

เสียดาย

สถานที่นั้นยิ่งนัก จึงหยุดพักแรมและสั่งให้บริวารแผ้วถางป่าปลูกสร้างเป็นวัดขึ้น เนื่องจากอนุสนธิของการสร้างเกิดจากชานามของวัดจึงคล้องจองกับความหมายโดยคำว่า "วัดข้างให้" ซึ่งต่อมาท่านเจ้าเมือง ก็ได้กระทำพิธีมอบให้เป็นสมบัติในพระพุทธศาสนา และเชิญท่านลังกามาเป็นสมภารของวัดนี้ จึงนับได้ว่าท่านลังกา (หรือสมเด็จพระเจ้าพะโคะ ตามการสันนิษฐาน) เป็นเจ้าอาวาสรูปแรก

ระยะทางจากเมืองไทรบุรีถึงวัดข้างให้ไกลมาก เป็นที่น่าสังเกตว่าท่านก็ชราภาพลงมากแล้ว เหตุไฉนจึงสามารถเดินทางได้ไกลถึงเพียงนั้น แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ท่านลังกาได้ใช้ความวิริยะอุตสาหะอันเยี่ยมยอด พอเหนื่อยที่ไหนท่านก็พักแรมที่นั่นกระทำสมาธิภาวนา และจากนั้นก็ตั้งต่อไป บางแห่งมีความวิเวกและเป็นสถานที่ร่มเย็น ท่านก็พักแรมนานเป็นพิเศษ เช่น ภูเขาถ้ำลอด ในกิ่งอำเภอสะบ้าย้อย ก็ปรากฏสิ่งอันเป็นหลักฐานว่าท่านสร้างไว้ และที่พักแรมอีกแห่งหนึ่งของท่านคือ ภูเขาตั้งเกียบเทือกเขาน้ำตกทรายขาว เพิ่งหินบนภูเขาทางทิศตะวันออกของธารน้ำตก ก็มีพระพุทธรูปยืนแกะด้วยไม้ตำเสาสององค์ ชาวบ้านตำบลทรายขาวพากันขนานนามพระพุทธรูปนี้ว่า "หลวงพ่อตั้งเกียบเหยียบน้ำทะเลลึก" ผู้สันนิษฐานครั้นคาดคะเนว่า ท่านลังกา(หรือสมเด็จพระเจ้าพะโคะตามการอนุমান) แกะสลักตอนสมัยที่ท่านเดินทางมาพักแรม พระพุทธรูปสององค์นี้เลื่องลือกันว่าเต็มไปด้วยอิทธิปาฏิหาริย์อันศักดิ์สิทธิ์ และเป็นที่กราบไหว้สักการะของคนในถิ่นนั้น ตลอดจนพุทธมามกะที่เดินทางผ่าน

เมื่อพระภิกษุชรารูปนี้อยูเมืองไทรบุรีใครๆ พากันเรียกว่า "ท่านลังกา" แต่พอท่านมาเป็นสมภารวัดข้างให้ นามของท่านก็ถูกเรียกเปลี่ยนไปอีก นั่นคือ "ท่านข้างให้" แต่อย่างก็ตาม ท่านก็คือสมเด็จพระเจ้าพะโคะ นั่นเอง

สมัยที่ท่านพักอยู่ที่วัดในเมืองไทรบุรี วันหนึ่งพุทธบริษัทมาประชุมพร้อมหน้ากัน รวมทั้งลูกศิษย์ของท่านด้วย ท่านลังกาได้พูดขึ้นกลางที่ชุมนุมว่า หากท่านถึงแก่การมรณภาพลงเวลาใดก็ตาม ขอความร่วมมือร่วมใจให้ช่วยกันนำศพของท่าน

ไปกระทำฌาปนกิจที่วัดข้างให้และถ่าน้ำเหลืองหยดลงสู่พื้นดินที่
ไหน ก็ขอให้ปึกเสาไม้แก่นไว้ สถานที่นั้นต่อไปกาลข้างหน้า
จะกลายเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพสักการะของประชาชน
ครั้นแล้วต่อมาไม่นานนักวันมรณะภาพของท่านก็มาถึง
ชาวบ้านทุกคนต่างก็พากันอาลัยท่าน บ้างก็ถึงกับร้องไห้ด้วยความ
เสียดายเป็นที่สุด และจัดการให้เป็นดังประสงค์ของท่าน
ทุกประการ หลังจากกระทำฌาปนกิจศพของท่านเรียบร้อยแล้ว
แล้ว บรรดาศิษย์ผู้ไปส่งก็ได้ขอแบ่งอัฐิเล็กน้อยนำกลับไป
ทำสถูปที่วัดไทรบุรีเพื่อเคารพสักการะ สถูปนั้นยังคงอยู่ถึงปัจจุบัน
นี้

การสันนิษฐาน

เกี่ยวกับเรื่องท่านลังกา หรือท่านข้างให้หรือหลวงพ่อทวด
เหยียบน้ำทะเลจืด ว่าจะเป็นพระองค์เดียวกันหรือไม่นั้น ตาม
ตำนานก็มีได้ระบุไว้ แต่จากการสันนิษฐานและเหตุผลจากหลาย
กระแสบ่งชี้ว่า จะต้องเป็นองค์เดียวกันอย่างแน่นอน กล่าวคือ
สมัยที่ท่านดำรงชีพอยู่ท่านมีหลายชื่อเช่น พระภิกษุปู่ พระราชมนี
สาสามีราชคุณูปมาจารย์ ท่านลังกา และท่านข้างให้ ภายหลัง
ที่ดับขันธแล้ว เชื้อนหรือสถูปอันศักดิ์สิทธิ์ ชาวบ้านเรียกว่า "เชื้อน
ท่านข้างให้" และต่อมานายอนันต์ คุณานุรักษ์ ได้สร้างพระ
เครื่องเป็นที่รำลึกแทนองค์ท่าน เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ และเรียกว่า
"ท่านข้างให้" แต่ท่านกลับไม่เอา และต้องการให้ชื่อว่า
"หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด" ดังมีเรื่องราวพิศดารต่อไปนี้

เข้าทรงเด็ก

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เชื้อนข้างให้หรือสถูปบรรจุอัฐิของท่าน
ได้สำแดงปาฏิหาริย์เป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นเรื่องเล่ากันสืบมาว่า
มีเด็กชายลูกชาวบ้านในถิ่นนั้นถูกพ่อไล่ตี และวิ่งหายเข้าไปใน
บริเวณวัดข้างให้ พ่อได้ตามหาเท่าใดก็ไม่พบ จึงชวนเพื่อนบ้าน
ออกค้นหา แต่พอเข้าไปในอาณาเขตวัด ก็เห็นลูกชายเดินยิ้มเข้า
มาหา พุดพร้อมกับหัวเราะว่า พ่อมันใจโหดร้ายทุบตีลูก
กูสงสารจึงได้เอาตัวมันซ่อนไว้ชาวบ้านแปลกใจถึงกับมองตากัน
ด้วยความฉงนสนเท่ห์ เพราะเสียงที่เด็กชายพูดเป็นเสียงของ
คนแก่หง่อม ขณะที่พ่อเด็กและชาวบ้านงงงันอยู่นั้น เด็กชายก็ได้
กล่าวต่อไปด้วยเสียงสั้นๆ แหบๆ ว่า พวกสุไม่รู้จักกูกระนั้นหรือ

คุณเชื่อว่าหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด อย่างเล่า? และเป็นเจ้าของเขื่อนนี้ เมื่อพวกสูไม่เชื่อจะลองติดูก็ได้ จงเอาน้ำเกลือใส่อ่างมาให้กู มีชาวบ้านผู้หนึ่งจัดการตามประสงค์เด็กชายซึ่งสมเด็จเจ้าพะโคะประทับทรง ก็ยื่นฝ่าเท้าแตะน้ำเกลือทันที แล้วบอกให้ทุกคนลองชิมน้ำดูปรากฏว่าน้ำในอ่างนั้นจืดสนิทเหมือนน้ำท่า จากนั้นเด็กชายก็สั่งให้ชาวบ้านก่อไฟขึ้น ขณะที่ไฟลุกโชติช่วงเด็กชายก็กระโดดเข้าไปยืนกลางกองไฟอย่างไม่สะดุ้งสะเทือน ต่อความร้อนจัดครั้นแล้วก็ยิ้มเหมือนคนแก่ ถามว่า คราวนี้พวกสูเชื่อกูหรือยัง? ว่ากูคือหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด พ่อของเด็กตกใจมาก กลัวว่าลูกของตนจะเป็นอันตราย จึงก้มลงกราบขอขมาลาโทษ จากนั้นเด็กก็เดินออกจากกองไฟโดยเนื้อตัวไม่ได้พองเพราะความร้อนเลย ขณะเดียวกัน ท่านก็ออกจากการประทับทรงด้วย

เข้าฝัน

สมัยที่ท่านพระครูวิสัยโสภณมาเป็นสมภารวัดข้างให้ใหม่ฯ ท่านมีความขบขันใจเรื่องอาณาเขตของวัดมาก พยายามสอบถามชาวบ้านก็ไม่ได้รายละเอียดว่า เนื้อที่ของวัดจะกว้างยาวเท่าใด แล้วในคืนวันหนึ่งท่านก็ฝันว่า พบชายแก่ยืนอยู่กลางลานวัด ท่านพระครูจึงถามถึงอาณาเขตตามที่สงสัยอยู่ ชายแก่บอกว่าให้ไปถามท่านเหยียบน้ำทะเลในเขื่อน พร้อมกับนั้นก็ได้นำท่านเจ้าอาวาสไปที่เขื่อน ได้มีพระภิกษุผู้เฒ่าสี่รูปเดินออกมาจากบริเวณนั้น คือ ๑. หลวงพ่อสี ๒. หลวงพ่อทอง ๓. หลวงพ่อจันทร์ และพระภิกษุรูปหลังสุดถือไม้เท้าหงิกๆ งอๆ สามคดยันพื้นดิน ท่านเป็นภิกษุที่แก่ที่สุดในกลุ่มนั้น ชายแก่ชี้บอกที่ พระรูปนี้แหละคือหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด ท่านพระครูวิสัยโสภณจึงพนมมือมนัสการ แล้วท่านก็กอดคอสมภารนำไปชี้เขตวัดให้เขตวัดให้ทราบทั้งสี่ทิศ ตลอดจนเนินดินที่เคยเป็นโบสถ์เก่าแก่ หลวงพ่อทวดก็ได้บันดาลให้ท่านพระครูเห็นวัดฤมิตค่าในหลุมนิมิตร เช่น พระพุทธรูปหล่อด้วยเงินเป็นอาทิก่อนที่จะหายลับเข้าไปในเขื่อน หลวงพ่อทวดได้สั่งว่า ถ้าต้องการสิ่งใด ก็ขอให้บอก

ประวัติการสร้างพระเครื่อง

ที่ปรากฏสมเด็จในรูปของพระเครื่องหรือพระบูชาในปัจจุบันนี้ ก็เพราะเกิดจากศิษย์คนหนึ่งของหลวงพ่อทวด (นายอนันต์ คณานุรักษ์) ดั่งมีเรื่องราวดังนี้

คือวันหนึ่งของปลายเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕ ตอน ไกลรุ่ง นายอนันต์ คณานุรักษ์ ฝันว่าได้พบท่าน ณ ที่ แห่งหนึ่งซึ่งไม่ไกลจากวัดข้างให้ หลวงพ่อทวดมอบยาชนิดหนึ่ง ให้นายอนันต์กิน ต่อจากนั้นก็สวมมงคลรัตศรีชะให้อีก แสดงว่าท่านต้อนรับนายอนันต์เป็นศิษย์ เพื่อรับใช้ท่านในกาล ข้างหน้า (สร้างพระแทนองค์ท่าน) ครั้นแล้ว หลวงพ่อทวด ก็เดินจากไปทางทิศที่ตั้งวัดข้างให้

รุ่งขึ้นเช้า นายอนันต์ คณานุรักษ์มีความสงสัยเป็นกำลังว่า สกูปหน้าวัดข้างให้ จะเป็นทีบรรจ้อัฐิของหลวงพ่อทวด หรือสมเด็จพะโคะ เมื่อสมัยเกือบสี่ร้อยปีมาแล้ว นายอนันต์ อยากจะไปสอบถามที่วัด เพื่อให้เป็นที่กระจ่างแจ้ง แต่แล้ว ก็ไม่มีโอกาสจะไปได้ตั้งปรารภนา เนื่องจากติดธุริกิจบางอย่างอยู่ จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๙๗ ตรงกับวันพฤหัสบดี ขึ้น ๑ ค่ำ เดือน ๓ นายอนันต์ จึงมีโอกาสมา ที่ตลาดนาประดู่ อำเภอโคกโพธิ์ และชวน กำนันชาติ สมศิริ, นายทวี จิตตกุล, นายวิศิษฐ์ คณานุรักษ์ ไป ณ วัดข้างให้ที่ท่าน อาจารย์พระครูวิสัยโสภณเป็นเจ้าของ อาวาส

หลังจากที่คนทั้งสี่นมัสการท่านพระครูแล้วนายอนันต์ก็เพิ่ง รู้จักท่านเป็นครั้งแรกก็ถามว่าโบสถ์ที่ยังก่อสร้างไม่เสร็จนั้น ทำไมท่านอาจารย์ไม่ดำเนินการต่อไปแล้ว ก็หล่อพระเครื่อง แจกผู้บริจาคทรัพย์ เพื่อเป็นการสมนาคุณท่านเจ้าอาวาส ตอบว่า เคยคิดทำมาสองปีแล้วแต่ไม่สำเร็จสักที นายอนันต์จึง รับรองว่าข้าพเจ้าจะจัดถวายเอง ท่านก็เห็นชอบด้วย และ ปรีक्षाกันว่า จะสร้างพระเครื่องเป็นรูปใดดีขณะที่ทุกคนกำลังคิด ไม่ตกเลยนั้น นายอนันต์ก็โพล่งออกไปว่า ขอเลือกเพียง แต่สี่ของพระคือสีดินแดง พอพูดไปแล้วนายอนันต์ก็รู้สึกขนลุกชู ไปทั้งตัว เกิดอาการขนพองสยองเกล้าจนทุกคนได้เห็น ประจักษ์ นายอนันต์จึงพูดต่อไปว่า เมื่อเกิดปรากฏการณ์อันน่า อัศจรรย์เช่นนี้ก็คงจะเป็นเพราะหลวงพ่อทวดนิทชอบด้วย เป็นแน่แท้ ในสี่ของพระเครื่องต่อไปนี้ก็ขอให้พระอาจารย์เป็นฝ่าย

เลือกแบบองค์พระองค์เองก็แล้วกัน ยังมีทันที่ท่านพระครู
วิสัยโสภณจะกล่าวอย่างไรต่อไป นายอนันต์ก็เกิดขนพองสยอง
เกล้าอย่างแรงเป็นครั้งที่สอง แล้วในขณะที่เดียวกันนั้นเอง
นายอนันต์ก็แลเห็นพระเครื่องลอยวูบเข้ามาเบื้องหน้าเป็นรูป
พระภิกษุชราภาพสีพระองค์ดำ นั่งขัดสมาธิอยู่บนดอกบัว นับว่า
เป็นปรากฏที่อัศจรรย์ยิ่ง นายอนันต์คิดว่าคงเป็นเพราะสมเด็จพระ
หลวงพ่อดำบันดาลให้เกิดมโนภาพขึ้น เมื่อเขาดูนาฬิกาข้อมือ
ก็เป็นเวลา ๑๓.๒๕ น. นายอนันต์ จึงเรียนพระครูวิสัยโสภณถึง
เรื่องนี้และขอร้องให้ท่านกระทำพิธีติดต่อกับวิญญาณของ
หลวงพ่อดำด้วย สำหรับการสร้างพระเครื่องแทนองค์สมเด็จพระ
ที่จะเริ่มขึ้นในอนาคตอันใกล้

และต่อจากวันนั้น นายอนันต์ คณานุรักษ์ก็ได้ให้ช่างทำแบบ
แกะขี้ผึ้งเหลืองเป็นรูปสมเด็จพระแก้วไพฑูริย์ พระเจ้าอยู่หัว
ที่สาม ขี้ผึ้งเหลืองก็แปรสภาพไปได้อย่างน่าประหลาดที่สุด
กล่าวคือที่องค์พระ ตั้งแต่ผิวเนื้อที่อยู่นอกสบงจีวร พักตร์ ศอ ตาม
ลำแขน นิ้วมือ หน้าแข้งจรดปลายบาท ปรากฏเป็นสีดำ
เช่นเดียวกับสีหมึก แต่ที่สบงจีวรเป็นสีเหลืองตามเดิม ความ
มหัศจรรย์
ครั้งนี้ เมื่อท่านเจ้าอาวาสวัดข้างให้นั่งสมาธิตามสมเด็จพระ
ก็ได้รับคำตอบว่าสมเด็จพระแก้วไพฑูริย์ และส่วนความฝันของ
นายอนันต์ท่านก็อธิบายว่าที่สวมมงคลให้บนหัวนั้นก็เพราะนาย
อนันต์เป็นคนธรรมมะธรรมโม จึงอยากได้เขาไว้รับใช้ (หมายถึง
งานสร้างโบสถ์)

เมื่อชาวบ้านแถบนั้นทราบข่าวทางวัดข้างให้จะสร้างพระเครื่อง
หลวงพ่อดำ ก็พากันดีใจมาก และชวนกันออกบุกป่า
ขุดหาว่านมาถวายท่านเจ้าอาวาสเป็นจำนวนมาก เพราะทางวัดได้
รอรวันที่จะทำพิธีปลุกเสกอยู่แล้ว ว่านที่ชาวบ้านนำมาถวายนี้
ใช้ได้เป็นบางชนิดเท่านั้น

อนึ่ง นายฮวดผู้ใหญ่บ้านเหมืองในตำบลลำพญา และนาย
ชาติ สิมศิริ กำนันได้มาหานายอนันต์ คณานุรักษ์ คนทั้งสอง
เมื่อทราบว่าสร้างพระเครื่องสมเด็จพระแก้วไพฑูริย์ ก็รับอาสาจะไป
ขุดดินว่านสีดำที่มีอยู่ ณ เข่งเขาแห่งหนึ่งและจะบรรจุใส่รถ
ไปให้โดยไม่คิดค่าแรงงานแต่ประการใด คิดว่านดำนี้แถบนี้เรียกว่า

"กาศยายักษ์" ซึ่งชาวบ้านมักจะเอามาตากแห้งหรือย่างไฟกิน เพราะแก้โรคผอมเหลือง หรือโรคโลหิตจาง ได้ชะงัดนัก ด้วยเหตุนี้ชาวบ้านจึงหวงแหนดินว่าน "กาศยายักษ์" ถ้าไม่อยู่ในกรณีที่เป็นแล้ว จะไม่ยอมให้ใครเป็นอันขาด

ครั้งได้ วัตถุประสงค์ครบถ้วนตามตำรา ก็พิมพ์พระเครื่องตามฤกษ์ยามที่กำหนดไว้ สำหรับการมีชื่อหลายชื่อของท่าน เช่น พระภิกษุปุ, พระราชมุนีสามิรามคุณูปมาจารย์, ท่านสังกา, ท่านข้างให้, สมเด็จเจ้าพะโคะ, และหลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด เป็นต้น เมื่อท่านพระครูวิสัยโสภณนั่งเข้าฌานสมาธิถามท่าน ก็ได้รับคำตอบจากวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของท่านว่าชอบชื่อหลังสุด ดังนั้น เมื่อพิมพ์พระเครื่องและกระทำพิธีปลุกเสกเรียบร้อยแล้ว จึงขนานนามว่า "หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด" ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

สรุปศักดิ์สิทธิ์

สรุปที่บรรจ้อัฐิหลวงพ่อทวดตั้งอยู่ใกล้ชิดทางรถไฟสายใต้ระหว่างหาดใหญ่กับสุโขทัย-โก-ลก และที่ใกล้ชิดที่สุดก็คือระหว่างสถานีป่าไร่กับสถานีประดู่ สถานที่บรรจ้อัฐินี้ก่อตั้งได้ประมาณ ๓๐๐ กว่าปีเศษ มาแล้วสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่สองมีเพียงเสาไม้แก่นปึกเป็นเครื่องหมายไว้ และประชาชนพากันเรียกว่า "เขื่อนท่านข้างให้"

ครั้นท่านอาจารย์ทิม ฐมฺมธโร หรือพระครูวิสัยโสภณ เข้ามาดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าอาวาสองค์ที่ ๕ ซึ่งเป็นองค์หลังสุดปัจจุบันนี้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ท่านก็จัดการปฏิสังขรณ์ โดยก่ออิฐและโบกปูนห่อหุ้มเสาไม้แก่นแต่เดิม ต่อจากนั้นชาวบ้านจึงเรียกกันว่า บัว (สรุป) หลวงพ่อทวดเหยียบน้ำทะเลจืด จนกระทั่งทุกวันนี้

อภินิหาร และความศักดิ์สิทธิ์ของสรุป เป็นที่ประจักษ์ แก่สายตาของชาวบ้านร้านถิ่นมาแล้วหลายครั้งหลายหน จึงนับได้ว่าเป็นสิ่งซึ่งเปรียบเสมือนสัญลักษณ์ของวัดข้างให้ กล่าวกันว่า ถ้าใครไปวัดนี้แล้วไม่ได้นมัสการสรุปบรรจ้อัฐิของ

หลวงพ่อดำ ก็เลยเรียกว่าไปอย่างสมบูรณ์ไม่ได้เป็นอันขาด เชื้อน หรือสฤๅปนี้สมัยที่ความเจริญยังไม่กระจายเข้าไปถึง กล่าวคือ วัดข้างใต้ ยังมีสภาพคล้ายวัดป่าที่ไม่มีใครสนใจ การกราบไหว้สักการะสฤๅปก็มีอยู่แต่เฉพาะชาวบ้านถิ่นนั้นเท่านั้น เมื่อการคมนาคมสะดวกขึ้นกว่าแต่ก่อน คือมีทางรถไฟสายใต้ผ่านไปหน้าวัดและผ่านไปข้างสฤๅป ตลอดจนมีถนนซอยแยกจากถนนใหญ่เข้าไปถึงวัดการสักการะบูชา จึงดำเนินไปอย่างเนืองแน่น ประชาชนทุกภาคและทุกทิศหลั่งไหลกันมานมัสการมิได้ขาด ดังที่เป็นอยู่ขณะนี้

หยุดรถไฟทั้งขบวน

เรื่องนี้เกิดเมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง ครั้งกระนั้นทหารญี่ปุ่นยึดครองรถไฟสายใต้ของไทยโดยมิใช้ทำการขนส่งอาวุธ ยุทโธปกรณ์เข้ากลันตัน เพื่อโจมตีสิงคโปร์ รถไฟสายนี้ต้องแล่นผ่านหน้าวัดที่อยู่ใกล้ชิดกับสฤๅปอัฐิหลวงพ่อดำทุกวัน อยู่มาวันหนึ่งในเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๔๘๕ เวลาประมาณ ๑๕.๐๐ น. รถไฟขบวนดังกล่าวนี้ แล่นจากสุโขทัย-ลี้ก พอรถถึงหน้าวัด หัวรถจักรรถเคียงขนานกับสฤๅปหรือเชื่อมทันใดนั้นราวกับมีมือยักษ์มายั้งหยุดรถไฟทั้งขบวนไว้ ปรากฏเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ว่า รถไฟไม่สามารถจะเคลื่อนที่ได้ ทั้งที่เครื่องจักรและล้อรถก็ยังทำงานของมันตามปกติ เมื่อล้อเหล็กต้องหมุนอยู่กับที่ ก็เกิดความร้อนจนเป็นฝอยประกายไฟขึ้น เช่นเดียวกับเหล็กต่อเหล็กที่เสียดสีกันอย่างแรง

พ.ช.ร. และทหารญี่ปุ่นพยายามช่วยกันแก้ไข แต่ก็ไม่สามารถจะชนะอุปสรรคได้ จึงถอยขบวนรถย้อนกลับไปประมาณ ๑ ก.ม. และเร่งฝี่จักรแล่นมาใหม่ แต่พอหัวรถจักรได้ระดับขนานกับสฤๅป ขบวนรถไฟก็หยุดก็อีกราวกับต้องอาถรรพณ์ ทหารญี่ปุ่นทดลองให้แล่นกลับไปกลับมาตั้งแต่บ่ายสามโมง จนกระทั่งเกือบจะค่ำรถก็ไม่สามารถจะแล่นเลยบริเวณสฤๅปอัฐิหลวงพ่อดำ นับว่าเป็นปรากฏการณ์ที่น่าอัศจรรย์แก่ประชาชนที่ยืนมองอยู่อย่างลั่นหลาม

ฝ่ายพระครูวิสัยโสภณได้ยินเสียงรถไฟวิ่งเป็นที่น่าสงสัยหลายชั่วโมงแล้ว แต่ท่านเป็นสงฆ์ และเคร่งครัดในพระวินัย ท่านจึงอยู่กุฎิอย่างสงบ โดยมิได้ออกมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องของฆา

รवास แต่เสียงอันผิดสังเกตก็ยังคงต่อไปจนนารำคาญ จึงออกมาดูเช่นเดียวกับคนอื่นๆ บ้าง และเมื่อได้ประจักษ์แก่สายตา ท่านเจ้าอาวาสก็ทราบทันทีว่า ที่เป็นดังนั้นก็จะเป็นเพราะ อภินิหารของหลวงพ่อดุสิตที่เล่นงานพวกญี่ปุ่น พระครูวิสัยโสภณจึงเดินเข้าไปใกล้สฎปอันศักดิ์สิทธิ์ พร้อมกันนั้นก็ได้น้อมจิตอธิษฐานว่า หากหลวงพ่อดุสิตลงโทษ โดยยังหยุดขบวนรถไฟนี้ ก็จงยกโทษให้พวกนั้นเสียเถิด เขาเป็นต่างชาติดศาสนาไม่รู้ขนบธรรมเนียมของไทย ในทันที นั้นเองขบวนรถไฟก็วิ่งผ่านไปได้อย่างปกติ

และในคืนวันนั้น ขณะที่ใกล้จะเคลิ้มหลับท่านอาจารย์ก็ได้ยินเสียงเหมือนผู้ชายแกล้งๆ พุดซ่างๆ หูอย่างเกรี้ยวกราดว่า ไอ้ญี่ปุ่นดูถูกพวกเรา มันเอารถไฟของเราไปใช้ นี่ดีแต่เรามีลูกๆ สองตัวอยู่บนรถ มิฉะนั้นก็จะผลึกให้รถตกราง ไม่ยอมให้พวกไอ้เตี้ยข่มขู่เอาไปใช้อย่างเด็ดขาด ลูกสองตัวที่หลวงพ่อดุสิตหมายถึงท่านอาจารย์ทิมไม่ทราบเลยว่าเป็นอะไร แต่ต่อมาประมาณ ๗-๘วัน ก็มีกระต่ายสองนายมาที่วัด โดยปวารณาตัวเป็นศิษย์ จากคำบอกเล่าทราบทันทีว่า เขาทั้งสองคนเป็นพนักงานประจำหัวรถจักรขบวนรถท่านอาจารย์จึงรู้ว่า คนไทยสองคนก็คือลูกสองตัว ตามความหมายของหลวงพ่อดุสิตนั่นเอง

หลังจากเกิดเหตุที่ขบวนรถไฟติดขัดได้ประมาณเดือนกว่า เข้าวันหนึ่งพวกเด็กๆ ลูกชาวบ้านถิ่นนั้นพากันมาเล่นที่หน้าวัดใกล้ๆ กับสฎปอันศักดิ์สิทธิ์ เด็กคนหนึ่งได้ทำพินกับพรรคพวกว่า วันนี้หลวงพ่อดุสิตจะยึดขบวนรถไฟหรือไม่ยึด เด็กสองกลุ่มมีความเห็นแตกต่างกัน บ้างก็ว่ายึด และบ้างก็ว่าไม่ยึด ฝ่ายที่เชื่อว่าหลวงพ่อดุสิตจะแสดงอภินิหารอีก ก็เก็บกันเทียนและเศษธูปที่หน้าสฎป จุดขึ้นอาราธนาหลวงพ่อดุสิต ขอให้ช่วยหยุดขบวนรถที่กำลังวิ่งมาด้วยความเร็วอันสูง ดังนั้นพอรถไฟตอนเช้าซึ่งขึ้นล่องระหว่างหาดใหญ่-ยะลา มาเคี้ยวขนานกับสฎป ก็หยุดนิ่งราวกับถูกกระชากอย่างแรงรถติดอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง จึงแล่นต่อไปได้อย่างเต็มท่ามกลางความดีใจของพวกเด็กๆ ที่คิดว่าตนเองชนะพิน

เมื่อกิตติศัพท์ความศักดิ์สิทธิ์ของสฎปเลื่องลือออกไปไกลต่อมาก็มี พระอธิการอิม หลวงพ่อแดง และพระภิกษุ กาวแห่ง

สำนักวัดแป้น อำเภอสายบุรี จังหวัดปัตตานี ได้มาค้างคืน ณ วัดข้างให้ เมื่อวันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๙๗ ในวันรุ่งขึ้นพระภิกษุทั้ง ๓ รูปได้ไปพบนายอนันต์ คณารักษ์ที่บ้าน และได้ฟังการเล่าจากนายอนันต์ว่า หลวงพ่อทวดยึดทางรถไฟถึงสองครั้งสองหน จึงพากันเดินไปที่สถูป แล้วกล่าวปรารภกันว่า เคยสำแดงอิทธิฤทธิ์มาแล้วสองครั้งถ้าจะสำแดงให้ลูกหลานที่มาจากทางไกลชมอีกสักครั้งก็จะดีหาน้อยไม่ พอดีรถไฟเข้า ยะลา-หาดใหญ่ วิ่งผ่านมา ครั้งเมื่อหัวรถจักรขนานกับสถูปอันศักดิ์สิทธิ์ ขบวนรถทั้งคันก็มีอันจะเป็นหยุดกึ่งกลางอย่างปัจจุบันทันด่วน แก้ไขอย่างไรก็ไม่สามารถจะคืนสู่ปกติ แต่สำหรับล้อรถก็ยังหมุนอยู่ เช่นเดียวกับปรากฏการณ์ทั้งสองครั้งเมื่อก่อน หลวงพ่อแดงได้ประจักษ์ความศักดิ์สิทธิ์แก่สายตาเช่นนั้น ก็บังเกิดอาการขนลุกซู่และตื่นเต้นเป็นที่สุด จึงนมัสการแล้วว่าลูกๆ ได้ชมแล้ว ขอจงปล่อยขบวนรถเกิดสิ้นคำอธิษฐานรถก็เคลื่อนต่อไปได้การติดครั้งที่สามนี้กินเวลาประมาณ ๘-๙ นาที

ก้นเทียนบูชาที่สถูป

วันหนึ่งท่านอาจารย์ทิม ธรรมธโร หรือพระครูวิสัยโสภณ เกิดนึกสนุกขึ้นมา จึงเก็บก้นเทียนที่บริเวณ สถูปบรรจุอัฐิหลวงพ่อทวดแล้วคลึงเป็นลูกอม แจกจ่ายให้พวกเด็กวัดไปโดยไม่มี ความหมายอะไรแต่การณ์กลับปรากฏว่า พวกเด็กวัดอมก่อนเทียนนี้ไว้ในปาก จากนั้นก็ลองแทงฟันกันด้วยมีดคนกริบ แต่คนมีดไม่อาจจะผ่านผิวหนังเข้าไปได้ จึงเลยถือเป็นเรื่องสนุกฟันแทงกับใหญ่ จาที่ท่านเจ้าอาวาสทราบความ ก็เรียกเด็กวัดมาประชุมและออกคำสั่งห้ามขาด เพราะเกรงว่าจะได้รับอันตรายจากคมมีด

ตั้งแต่บัดนั้นมา ท่านพระครูวิสัยก็ระลึกถึงความฝันที่พบหลวง พ่อทวด และท่านบอกว่า ถ้าอยากได้อะไรให้ขอ สมัยนั้นก่อนและหลังสงครามโลกครั้งที่สองเล็กน้อย ยังเป็นสมัยที่หนุ่มๆ ชอบสักที่ กระหม่อม และที่ตามตัว เพื่อความอยู่ยงคงกระพัน ชายหนุ่มหลายคนได้มาหาท่านอาจารย์ และขอให้ช่วยสักที่กระหม่อม ท่านจึงกระทำให้ตามประสงค์ทั้งที่ท่านยังไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยละเอียด ตัวอักขระก็เชื่อแน่ว่าคงจะไม่ถูกต้องนักแต่ขณะที่ทำพิธี ท่านอาจารย์ได้น้อมจิตรำลึกถึงหลวงพ่อทวด และเมื่อเสร็จเรียบร้อยก็สอนให้พวกหนุ่มๆ เหล่านั้นประพฤติตัวเป็นพลเมืองดี

เพราะแต่ละคนก็เป็นหน่วยหนึ่งของประเทศจึงต้องรับผิดชอบต่อส่วนรวม

ภายหลังปรากฏว่าศิษย์วัดข้างให้เกิดลองดีทางคงกระพันกับศิษย์อาจารย์อื่น ผลที่ได้รับแจ้งว่า ศิษย์อาจารย์วัดข้างให้เหนือกว่าศิษย์อื่นทั้งหมด เป็นความอยู่ยงคงกระพันที่ไม่มีใครทาบติด แต่ต่อมาทางคณะสงฆ์ชั้นผู้ใหญ่ได้สั่งห้ามพระภิกษุทำการสักลงกระหม่อมหรือตามเนื้อตัว ท่านจึงระงับการสักตั้งแต่นั้นจนกระทั่งบัดนี้ แต่ความศักดิ์สิทธิ์ของผู้ที่ได้รับการสักไปแล้วก็ยังคงอยู่เหมือนเดิม

ความศักดิ์สิทธิ์

ก่อนที่จะแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่องหลวงพ่อดานั้น ขอกล่าวถึงประวัติเครื่องกลางของขลังสักเล็กน้อยพอเป็นสังเขปดังนี้ เครื่องกลางของขลังเกิดขึ้นเมื่อสมัยติดดาบรพก่อนพุทธศาสนา แต่เริ่มมีบทบาทมากในชีวิตคนไทยตั้งแต่สมัยเชียงแสน สุโขทัยเรื่อยลงมาจนถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา และสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ซึ่งพระมหากษัตริย์หรือผู้ครองนครได้เชิญพระภิกษุสงฆ์ผู้ทรงวิทยาคูณหรือพราหมณ์มาปลุกเสกเครื่องกลางของขลังขึ้น ทั้งนี้ก็เพื่อแจกจ่ายให้แก่เหล่าทวยหาหาร เป็นเครื่องป้องกันภัยอันตรายดังหลักฐานที่ปรากฏเป็นชาวอยู่เนืองๆ ว่า ขุดพบพระเครื่องจากกรุพระเจดีย์ที่โนนที่นี้ และแหล่งที่มากที่สุดก็คืออยุธยา

เรื่องคงกะพันชาตรียังไม่ออกฟันไม่เข้า บางท่านที่หัวสมัยใหม่ก็อาจจะนึกหัวเราะเยาะ โดยนึกว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อหรือไม่อาจจะเป็นไปได้แต่เรื่องคงกะพันชาตรีนั้น ความจริงเป็นของมีเหตุผล กล่าวคือ เมื่อพระเครื่องหรือของขลังต่างๆ ผสมแร่ธาตุที่ถูกต้อง ได้สัดส่วนตามตำหรับ และกระทำพิธีปลุกเสกจากผู้ทรงศีลบรรลู่ถึงองค์ญาณสมาบัติ ตลอดจนลงเลขอักขระวิธีในเครื่องกลางนั้น ก็จะเกิดพลังชนิดหนึ่ง ที่เรียกว่าพลังปราณ (Pr-nic Energy) หรือกระแสพลังแม่เหล็ก

แต่การสร้างเครื่องกลางของขลัง หากไม่ถูกต้องตามพิธีการหรือพระภิกษุผู้ปลุกเสกไม่มีจิตเป็นสมาธิถึงขั้นญาณสมาบัติสิ่งที่ปลุกเสกเหล่านั้นก็จะไม่บังเกิดผล หรือมีพลังปราณกระแสแรงต่ำ

ซึ่งน่าจะป้องกันภัยอันตรายไม่ได้เท่าใดนัก นอกจากพลังปราณอัน ลึกกลับจากเครื่องกลางนี้แล้ว ยังเกี่ยวพันความเลื่อมใสหรือกระแส จิตของผู้ใหญ่เป็นสำคัญถ้ามีจิตศรัทธาเต็มที่และอาราธนา เสียก่อน กระแสพลังปราณก็จะโคจรรอบๆ ตัวผู้ใช้เป็นวงจรแผ่รัศมี กว้าง และจะเกิดความขลังมากกว่าผู้ไม่ได้อาราธนา หรือไม่เกิด ความเชื่อมั่น และมีสมาธิ

การทำเครื่องกลางของขลังนี้ คณาจารย์ผู้สร้างจะต้องตั้งจิต อธิษฐานให้เกิดผลด้วยจิตใจอันแน่วแน่มิออกแวก ต้องเข้มแข็ง และเด็ดขาดด้วยจึงจะเกิดความคงกระพันชาตรีขึ้นได้ หาก ต้องการให้มีผลทางเมตตา มหานิยม ก็ใช้กระแสจิตในทาง อ่อนโยนละมุนละไมบรรจลงในเครื่องกลางนั้นๆ อาจจะเป็นตะกรุด หรือสาริกาก็ได้ แล้วแต่การสร้างของคณาจารย์แต่ละคณะเมื่อ ผู้นำไปใช้ก็จะเกิดผลสมบูรณ์ คือมีพลังปราณโคจรรอบๆ ตัวของ ผู้ใช้ และเมื่อกระทบกระแสคลื่นจากสมองของมนุษย์ ก็จะช่วยให้ เกิดความเมตตาอารี หรือจิตใจอ่อนโยนเป็นสื่อ ที่ทำให้ผู้ใช้ก้าว ไปสู่ความสำเร็จ

วัตถุดิบที่นำมาสร้างเป็นเครื่องกลางของขลังเพื่อให้เป็นสื่อ พลังปราณ Pranic Energy จะต้องเลือกเฟ้นจากวัตถุดิบ ซึ่ง อาจจะเป็นว่านรากไม้ หรือแร่ธาตุบางชนิด และประการสำคัญก็คือ ผู้ประกอบพิธีบริการมปลุกเสกจะต้องสละกิเลสแล้วหรือเป็นสมณะ เพศ โดยอาศัยบุญบารมีและกระแสจิตของท่านผู้สร้างด้วย ถ้า ผสมไม่ถูกส่วน หรือผู้ประกอบพิธีมิได้เป็นผู้ทรงคุณวุฒิวิชาการ อย่างแท้จริง วัตถุที่สร้างก็จะก่อให้เกิดความฝืด (Tension) และ ไม่ดูด (Absorb) กระแสพลังปราณได้มากตามที่ต้องการ ทองแดง หรือเหล็กเป็นสื่อไฟฟ้า วัตถุดิบที่ผสมถูกส่วนและพลังจิตของผู้ ประกอบพิธี ย่อมเป็นสื่อให้เกิดพลังปราณฉับไฉนใดก็ฉับนั้น

ต่อมพิเศษ

มนุษย์เรามีต่อมหนึ่งอยู่เหนือหมวกไตใต้ชายกระเบนเหน็บ เรียกว่าต่อมแอดเรนัล (Adrenal) ต่อมนี้อาศัยพลังไฟฟ้า และมันจะ ถูกขาร์ทขึ้นเองเมื่อเรตกใจสุดขีด เช่น การตกใจเรื่องไฟไหม้ สามารถแบกของหนักๆ ได้ ทั้งที่ของเหล่านั้นบางทีปกติแล้ว สาม คนก็อาจจะยกไม่ขึ้น เครื่องกลางของขลังที่ศักดิ์สิทธิ์สามารถจะ กระตุ้นเตือนต่อมแอดเรนัลให้ขาร์ทไฟฟ้าได้ ดังจะเห็นได้จากผู้

ปลุกเครื่องราง ที่กระโดดโลดเต้นตัวสั่นเทิ้ม หรือแสดงกิริยา
อาการแปลกๆ โดยที่ยากปกติไม่กล้ากระทำ นี่คือการชาร์จไฟฟ้า
ของต่อม แอดเรนัล ซึ่งได้รับกระแสพลังปราณ

เมื่อเรามีเครื่องรางของขลังคุ้มครองอยู่ในตัว กระสุนปืนก็จะ
ไม่ระคายผิวหนัง ที่เป็นดังนั้นก็เพราะว่า เมื่อเกิดกระแสพลัง
ปราณโคจรรอบๆ ตัวของเรา ก็เป็นช่องว่าง (Space) ระหว่างนก
สับกระสุนปืนเวลาเหนียวไก หรือเข็มแทงขนวนเป็นช่องว่างเสีย
ก่อนที่จะสับกับขของกระสุนปืน (จากแวนสองจักรวาลของ พ.ต.อ.
ชะลอ อุทกภาชนั)

ทำไม เครื่องรางหลวงพ่อทวด จึงศักดิ์สิทธิ์

ดังที่ได้กล่าวไว้ในตอนต้นๆ แล้วว่า พระเครื่องแทนองค์ ท่าน
สรรด้วย ว่านกายายักษ์และอีกหลายสิ่งหลายอย่าง ครบตาม
กระบวนการของการสร้างสิ่งศักดิ์สิทธิ์ นอกจากนั้นแล้วพิธีปลุก
เศกเชิญวิญญาณหลวงพ่อทวดก็กระทำอย่างถูกแบบแผน โดยท่าน
พระครูวิสัยโสภณ ผู้ซึ่งหลวงพ่เคยเข้าฝันว่า ถ้าอยากได้อะไรให้
ขอ ฉะนั้นเมื่อท่านเจ้าอาวาสปรารภนาโบสถ์ที่งดงามเป็นศาสน
สมบัติ ซึ่งจะตอบแทนคุณผู้บริจาคเงินด้วยพระเครื่องของหลวงพ่
ทวดการกระทำพิธีเพื่อความศักดิ์สิทธิ์ของพระเครื่องจึงสมบูรณ์
ด้วยแรงอธิษฐานของหลวงพ่ทวดเหยียบน้ำทะเลจืด

ในปัจจุบันวัดข้างให้ เจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก มีโบสถ์หลัง
งามมีวิหารสำหรับประดิษฐาน รูปหล่อจำลองขององค์หลวงพ่
ทวด ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เกิดจากความร่วมมือร่วมใจของประชาชน เกิด
จากพลังอันศรัทธาในองค์หลวงพ่ทวด จึงนับได้ว่าเป็นวัดที่
สมเกียรติในบรรพบุรุษศาสนาว่าหนึ่งก็ว่าได้เลยครับ

